

Cugetul

Dorurot

Mai întâi am fost fântână,
Ochi cu ape de cleștar,
Pacea stăpânea senină
Pe izvorul meu din har.

Ani trecut-au pe furiș,
Parcă mă găteam de zbor,
Când, din sita din prundiș,
Izbucni înc-un izvor.

De atunci, plecată-i pacea,
Căci, pe rând, lor mă supun,
Unu-mi dă să gust agheasma,
Altul, zgură să m-afund!

Unul naște-n mine păsări
Ce m-ar duce până-n stele,
Altul naște negri monștri,
Grei ca norii-n zile rele.

Mă frământă întrebarea
Ce pe-o lacrimă s-a scurs,
De ce alta e cărarea
Din izvorul ce-a pătruns?

În genunchi curg spre icoane,
De zăresc, să rog un înger
Ca pe cel rău din izvoare
Să-l închidă cu un fulger.